

Tekster: *Sl 118,19-29, 1 Pet 1,3-9, Matt 28,1-8*

Salmer: Påskedag

Lihme 9.00

408 Nu ringer alle klokker

218 Krist stod op (Førref. mel.)

241 Tag det sorte kors (mel. Lasse Lunderskov)

234 Som forårssolen.

Rødding 10.30

408 Nu ringer alle klokker

218 Krist stod op (Førref. mel.)

224 Stat op min sjæl

241 Tag det sorte kors (mel. Lasse Lunderskov)

Nadver: 438 Hellig

243.3-5 (mel. Jeg ved et evigt...)

234 Som forårssolen.

De fire evangelier fortæller lidt forskelligt om Jesu opstandelse, men forskellene ligger i detaljerne. I hovedtrækkene stemmer beretningerne overens: 1. påskedag er Jesus ikke i den grav, han som død var lagt i 2 dage forinden. 2. Der er nogen der fortæller, at Jesus er opstået. 3. Jesus selv kommer som levende trods sin død og

taler med disciplene. 4. selve opstandelsen, det at den døde Jesus rejser sig, er der ingen, der har set.

Det store påske-spørgsmål er: giver det mening for os i dag? Giver det mening, at en død bliver levende?

Det er i alt fald ikke det vi erfarer. For vores erfaring er, at død er knyttet uløseligt sammen med tid, der er gået. Død er udtryk for at den levendes tid er gået, og tid, der er gået, kommer aldrig igen. Aldrig. Det er selve tidens væsen, at den kommer, er og forsvinder. Og bevægelsen kan aldrig vendes om, så fortiden bliver fremtid og fremtiden fortid.

Alligevel er der noget i den virkelighed, vi lever i og oplever, der på en mærkelig måde unddrager sig tiden: det er sporene, vi sætter. Vi er blevet ekstremt opmærksomme på det, efter at internettet er kommet til. Intet kan vi fortage os på internettet uden at det er gemt og bevaret for altid. Når vi en gang er døde og borte, vil alle vore søgninger og mærkelige spørgsmål på nettet stadig være der. Næsten spøgelsesagtigt vil man gennem vore søgninger på nettet kunne tegne skyggebilleder af hvem vi var og hvordan vores karakter var. Internettet husker os og bevarer billeder af os, som måske er mere præcise end vi egentlig bryder os om.

Men det er jo ikke noget nyt. Det er bare blevet mere tydeligt. Men mennesker har altid sat spor. Ja, alting har altid sat spor. For 1½ million år siden gik nogle menneskelignende væsner hen over en sumpet slette i Kenya. De fodaftryk, de satte i den bløde jord blev bagt hårde af solen og siden fyldt med sand og dækket af aflejringer og sådan kom de til at ligge indkapslet i klippelag indtil de for få år siden blev gravet frem og kom på alverdens avisforsider. Men siden

er der jo milliarder af mennesker der har gået på jorden uden at sætte spor, tænker vi. Men det passer jo ikke. Alle sætter vi spor hele tiden. Det gælder ikke bare de ting, vi gør og udretter. Det gælder også helt trivielle ting: Vi taber lidt hår og døde hudceller, og fluks danner der sig bakteriekolonier omkring dem, der fortæller at vi har været der. Den luft vi udånder, de affaldsstoffer vi udskiller, fortæller at vi har været her og danner grobund for liv, der fortsætter med at fortælle at vi har været her, liv som selv sætter spor. Virkeligheden er et mylder af spor af det, der har været og i dette mylder indgår, de spor, vi selv sætter.

Min pointe er, at universet husker. Ikke bare noget, men alt. Alt der er til sætter spor. Alt der er til forandrer virkeligheden, og alle forandringer gemmes i virkeligheden. Det gælder på alle leder og kanter. Det gælder fysisk og det gælder psykisk. Vi husker kognitivt rigtigt meget: mennesker vi har kendt, ting, der er sket, men vi husker emotionelt langt mere: alt hvad vi siger, tænker og gør er præget af noget, vi har oplevet og det der har præget os giver vi videre til kommende generationer, vi er selv i vore liv og handlinger en del af universets hukommelse, og vi er selv vidner om at virkeligheden er både fysisk og psykisk.

Samtidig er der noget der tyder på, at universet i sin grundstruktur har forberedt alt der kan ske allerede før det sker. Det er for øvrigt en gammel erkendelse. Grundtvig skrev i sine fundereinger over Mennesket i verden, at alt, hvad der kan udvikles må nødvendigvis forud være indviklet til stede!

Vi er også vidner om at virkeligheden er åndelig. Når vi betages af skønhed: en solopgang, stjernehimlen, en smuk melodi, et billedes

former og farvespil, er det udtryk for, at virkeligheden griber os og rører os. Universet ikke bare husker alt, der er sket. Universet meddeler sig også hele tiden til sig selv gennem det der sker og sanses, og som sansende, tænkende, følende væsner er vi mødested for universets meddelelse af sig selv til sig selv.

Vi lever i to helt modsatte erfaringer: 1. Alt forsvinder og bliver til intet i kraft af tiden. 2. Alt bevares og gemmes i kraft af universet, og ikke en tøddel forsvinder.

Kan de to ting overhovedet forenes?

Ja, det kan de faktisk og det bliver de faktisk hele tiden. Nemlig i tidens "Nu", som blot er så drilagtigt, at det forsvinder i det, det bliver til. For inden man kan nå at sige "nu" er det nu, man taler om jo blevet fortid. Alligevel er "Nu" til som det punkt der skiller fortid fra fremtid. Og i "Nu" er alt til stede, ligesom i universet: alt, der har været er til, som fortid, alt, der endnu ikke har været er til som fremtid. Men det hele er i "Nu".

I opstandelsen er Jesus til stede som den, han hele tiden har været. Og han er til stede som den han i al fremtid skal være.

Jamen han var jo død! Han havde jo ingen fremtid! siger vi. Men her taler vi mod bedre vidende. For Jesus har gennem to tusinde år samlet mennesker omkring det budskab, han i sit korte liv plantede i verden. Jesus har gennem den kirke, der stiftedes på grundlag af hvad han gjorde og sagde arbejdet og kæmpet for kærlighed i verden, for forsoning mellem mennesker, for fred mellem mennesker.

Vi har ikke oplevet Jesus rejse sig af graven, nej. For det er der ingen der har, ikke en gang apostlene. Men vi har gennem kirken oplevet Jesus videreføre den udbredelse af kærlighed og håb, han brugte sit korte liv på: Som den opstandne viderefører Jesus gennem sin kirke, det arbejde, han begyndte: at trøste sørgende, helbrede lidelser, tale håb til mismodige. Og som den opstandne foregriber Jesus i kirkens prædiken om Guds rige den virkelighed, der ligger og venter på at blive til, kærlighedens fredens, glædens virkelighed. Opstandelsen er "Nu", der samler det, der har været og det, der endnu ikke er blevet til, og gør det nærværende. Vi tror, at Jesus ikke blot ligger gemt i universet som alt andet, der har været til, ligesom fodspor af 1½ millioner gamle mennesker, eller som gravitationsbølgerne ekko af Big Bang. Vi tror at Jesus har samlet de spor han har sat og rejst sig af den tid, der er gået, for at leve og være "Nu", og vi erfarer det, når vi hører og rammes af hans ord. I vores tro på Jesus, der er opstået af døden får vi muligheden for uden at gå på akkord med hvad vi ved og forstår at kunne tro, at virkeligheden er større end universet. At Gud er der, ikke i universet, men over universet. At Gud har sat universet som den forbindelse af tid og sted, hvor det liv udfolder sig, som er blevet til for gennem tiden og rummet at formes og dannes til at være i Guds evighed. Og i vores tro på Jesu opstandelse får vi muligheden for at tro, at han vil samle de spor, vi har sat som kan rummes i fred, glæde og kærlighed for at lade os leve med ham i Guds evigheds nu.

Og vi må tro, at de spor, vi har sat, som betød smerte og sorg for andre må få lov at ligge i den tid, der er gået i al evighed.

Amen.